

Kapitel 1

VANTEN

Det var en gång en gubbe som var ute i skogen och gick. Det var en förfärligt kall dag, kanske den kallaste på hela vintern. Just den här dagen tappade gubben sin ena vante. Den låg där i snön. Plötsligt kom en liten mus på skidor åkande förbi. Han stannade till när han såg vanten.

– Här ska jag bo, tänkte musen och kröp in i vanten.

Efter en stund kom en grön, rund groda hoppande i snön.

– Bor det någon här? sa hon, när hon fick syn på vanten.

– Det gör jag, sa musen. Kom in så att du inte fryser.

Nu bodde det två stycken i vanten. Då kom haren förbi. Han skuttade fram till vanten.

– Finns det plats för mig också i den sköna, varma vanten?

– Kom in!

Nu bodde det tre i vanten. Då kom räven förbi.

– Vem bor i den sköna vanten?

– Musen, grodan och haren.

– Får jag komma in? frågade räven.

Så bodde det fyra stycken i den sköna, varma vanten. Då kom det en stor grå varg och bad att få komma in.

– Kom in du med. På något sätt ska vi väl få plats.

Och så bodde det fem stycken i den sköna vanten. Tänk, då kom det ett vildsvin gående förbi. Han ville också bo i vanten. Alla djur ville visst bo i den sköna, varma vanten!

– Det finns inte plats för dig!

– Jag ska vara så försiktig, sa vildsvinet och pressade sig in i vanten.

Så kom han in till musen, grodan, haren, räven och vargen. Nu var de sex stycken i vanten. Det var så trångt att man knappt kunde röra sig. Men nu hände något förfärligt, för nu kom en stor björn. Han var mycket stor och mycket frusen.

– Här finns inte plats! sa alla djuren.

– Det ska nog ordna sig, sa björnen, släpp in mig också.

Nu bodde björnen där också. De var sju stycken i vanten och det var så trångt, så trångt. Vanten började att spricka.

Kapitel 1

Nu märkte gubben att han bara hade en vante. Han gick tillbaka för att försöka hitta den andre. Han tog sin hund med sig. När hunden hittade vanten såg han hur det rörde sig i vanten. Hunden började skälla och alla djuren i vanten blev så rädda att de sprang iväg. När gubben hittade vanten var den tom och ingen kunde tro att alla djuren hade bott i den.

Kapitel 2

MÄSTERKATTEN

Det var en gång en mjölnare som hade tre söner. När mjölnaren dog fick sönerna ärva. Den äldste sonen fick kvarnen, mellansonen fick åsnan och den yngste fick katten. Den yngste sonen tyckte att han hade fått ett dåligt arv.

– Mina bröder kan använda sina saker, men jag kan bara äta upp katten och göra en påse av skinnet. Sedan får jag svälta.

Katten, som förstod vad sonen sa, tog på sig en allvarlig min:

– Du ska inte vara ledsen, husbonde. Ge mig bara en säck och låt mig få ett par stövlar, så jag kan trampa i snåren. Då ska du se att jag kan göra dig rik.

När katten hade fått det han ville ha drog han på sig stövlarna, stoppade lite vetekorn i säcken, tog säcken på ryggen och gick till en äng där det fanns många raphöns. Han la säcken på ängen och gömde sig bakom ett staket och väntade. Knappt hade han gömt sig förrän några raphöns gick in i säcken. Mästerkatten drog kvickt till snörena om säcken och fångade raphönsen.

Stolt över sin fångst gick han till kungen. När han steg in i kungens sal gjorde han en djup bugning för kungen och sa:

– Här är några raphöns som min herre, Markisen av Carabas (så kallade katten mjölnarsonen), befallt mig att överlämna till Ers Majestät.

– Hälsa din herre att jag tackar honom hjärtligt, svarade kungen och gav katten en påse med guldpengar.

En annan gång gjorde Mästerkatten på samma sätt. Han gömde sig i ett sädesfält med sin säck och tre raphöns kröp in. Han drog åt snörena och gick till kungen med säcken. Kungen blev glad när han tog emot raphönsen och gav katten fler guldpengar. Så här fortsatte katten i tre månader och varje gång hälsade han från Markisen av Carabas.

En dag när katten visste att kungen skulle åka längs floden och hade sin vackra dotter med sig, sa katten till sin herre:

– Om du följer mitt råd så är din lycka gjord. Du behöver bara bada i floden på ett ställe som jag ska visa dig och sedan låta mig sköta resten.

Markisen av Carabas gjorde som katten sagt, men begrep inte vad det skulle tjäna till.

Medan han badade i floden kom kungen förbi och katten började att skrika för full hals:

– Hjälp, hjälp! Markisen av Carabas håller på att drunkna.

Kungen tittade ut genom vagnsfönstret och när han kände igen katten befallde han sin livvakt att kvickt hjälpa Markisen av Carabas. Medan man drog upp den stackars

Kapitel 2

Markisen av Carabas ur floden gick katten till vagnen och berättade för kungen att det kommit tjuvar och tagit markisens kläder.

Kungen befälde genast sina hovmarskalkar att de skulle hämta en av kungens vackraste dräkter och ge till Markisen av Carabas.

Prinsessan tittade i smyg på den vackre markisen och blev förälskad i honom. Kungen bjöd honom att stiga upp i vagnen och följa med på en åktur. Katten sprang i förväg och när han mötte några bönder, som arbetade på en äng, sa han till dem:

– Om ni inte säger till kungen att ängen tillhör Markisen av Carabas blir ni alla huggna i småbitar.

När kungens vagn passerade frågade kungen vem som ägde de vackra ängarna. Bönderna svarade att det gjorde Herr Markisen av Carabas, för katten hade verkligen skrämt dem ordentligt.

– Ni har en vacker äng, sa kungen till markisen.

Mästerkatten, som hela tiden gick i förväg, mötte några män som sågade ner träd.

Katten sa till dem:

– När kungen strax åker här förbi och frågar vem som äger skogen ska ni svara att den tillhör Markisen av Carabas. Gör ni inte detta blir ni hackade i småbitar.

Kungen kom och frågade och männen svarade att Markisen av Carabas ägde all skog.

Kungen gladde sig.

Katten, som hela tiden var före vagnen sa samma sak till alla som han mötte. Kungen förvånade sig över markisens stora rikedom. Mästerkatten kom slutligen till ett slott, som ägdes av en mycket rik trollkarl. Alla ägorna som kungen kommit förbi ägdes av trollkarlen. Katten hade tagit reda på vad trollkarlen kunde. Trollkarlen tog emot katten och bad honom slå sig ner.

– Jag har hört att ni kan förvandla er till alla slags djur. Kan det vara sant? Kan ni bli ett lejon eller en elefant?

– Det är sant, svarade trollkarlen, och för att bevisa det ska du få se hur jag blir en elefant. Katten låtsades bli förskräckt över att se en elefant framför sig. Han rusade upp på taket.

Efter en stund kom katten ner igen och sa:

– Hu! vad rädd jag blev. Jag har också hört att ni kan förvandla er till riktigt små djur t.ex. en råtta eller en mus. Men det tror jag är alldeles omöjligt.

– Omöjligt, upprepade trollkarlen. Det ska du få se.

Och i detsamma förvandlade han sig till en mus, som sprang över golvet.

Katten rusade på musen och åt upp den.

Nu hade kungen hunnit fram till det ståtliga slottet och ville gärna gå in och titta. När katten hörde bullret från vagnen sprang han och mötte kungen.

– Ers Majestät, välkommen till herr Markisen av Carabas slott.

– Oh! herr markis, utropade kungen, tillhör detta slott er? Vilka ståtliga byggnader och vilken vacker borggård! Låt oss gå in och se hur här ser ut!

Kapitel 2

Markisen bjöd den unga prinsessan handen och de gick alla tillsammans in i slottet. De gick in i en stor sal där en präktig måltid var framdukad. Trollkarlen skulle nämligen haft gäster, men gästerna vågade sig inte in nu när kungen var där.

Kungen var lika förtjust i markisen som den unga prinsessan var förälskad i honom. När kungen sett de stora ägorna till slottet sa markisen:

– Vill ni gifta er med min dotter och bli kung efter mig?

Markisen bugade sig djupt och antog erbjudandet. Ni må tro att det blev ett fint och roligt bröllop när mjölnaren gifte sig med sin prinsessa. Mästerkatten blev hovmarskalk och sprang aldrig mer efter råttor och möss.

Kapitel 3

RÖDLUVAN

Det var en gång en liten flicka som alla tyckte så mycket om, för hon var så söt. Allra mest tyckte hennes mormor om henne. En gång gav mormor flickan en liten luva i röd sammet. Den lilla flickan blev så glad att hon aldrig ville ha något annat på huvudet. Därför kallade alla henne för Rödluvan.

En dag blev mormor sjuk. Rödluvans mamma bad henne att gå till mormor med en korg. I korgen fanns det goda kakor och en flaska gott vin. Rödluvan lovade att gå raka vägen till mormors stuga. Mormor stuga låg långt, långt inne i skogen där träden växte höga. Rödluvan var så glad när hon gick vägen fram. Plötsligt mötte hon en varg. Vargen undrade vart Rödluvan skulle gå. Rödluvan berättade då att hon skulle gå till sin sjuka mormor med kakor och vin. Vargen tyckte att hon skulle plocka en vacker bukett blommor till sin mormor. Rödluvan tyckte att det var en bra idé och sprang in i skogen och började leta efter vackra blommor. När hon hade plockat en, tyckte hon att det stod en ännu vackrare blomma längre bort. Hon kom allt djupare och djupare in i skogen. Under tiden letade sig vargen fram till mormors stuga. Han hittade den under de tre ekarna. Vargen knackade på dörren. Mormor undrade vem det var. Vargen sa, att det var Rödluvan, som kom med kakor och vin. Mormor sa att dörren var öppen. Vargen steg in och gick raka vägen fram till mormor och åt upp henne. Sedan tog han på sig hennes kläder och satte hennes nattmössa på huvudet och så la han sig i sängen.

När Rödluvan hade plockat en stor bukett blommor, kom hon att tänka på mormor. Hon skyndade sig iväg till hennes stuga. Rödluvan blev förvånad när hon fick se att dörren var öppen. Hon gick in, men kände sig lite ängslig.

– Goddag, mormor, ropade Rödluvan

Men ingen svarade. Då gick hon fram till sängen.

– Nej, men mormor, vad du har stora öron! utropade Rödluvan.

– Det är för att jag ska kunna höra dig bättre.

– Vilka stora ögon du har, mormor!

– Det är för att jag ska kunna se dig bättre.

– Men mormor, en sådan förfärligt stor mun du har!

– Det är för att jag ska kunna äta upp dig så mycket bättre.

Och knappt hade vargen sagt det förrän han tog ett skutt ur sängen och åt upp Rödluvan. Han somnade och började att snarka alldeles förskräckligt. Just då kom en jägare förbi stugan.

Kapitel 3

– Det var förfärligt vad den gamla gumman snarkar. Det är bäst att jag går in och ser hur hon mår, tänkte jägaren.

Han gick in i stugan och fram till sängen. Där fick han se vargen, som låg och sov.

– Jasså, där är du. Dig har jag letat efter, tänkte jägaren.

Han skulle just skjuta vargen när han kom att tänka på att han kanske fortfarande kunde rädda den gamla gumman. Han tog därför sin kniv och sprätte upp magen på vargen. Då fick han plötsligt se den röda luvan lysa fram och ut hoppade Rödluvan.

– Å, vad rädd jag var. Det var så mörkt i vargens mage, sa Rödluvan.

Sedan kom mormor också ut ur magen. Alla var glada. Jägaren tog skinnet av vargen och gick hem. Mormor åt upp kakorna och drack av vinet, som Rödluvan hade haft med sig. Då blev mormor frisk igen. Rödluvan lovade mamma och mormor att hon aldrig mer skulle stanna och prata med någon när hon var i skogen.

Kapitel 4

POJKEN OCH ÄVENTYRET

Det var en gång en pojke, som ville ut på äventyr. Hans mor gav honom sju smörgåsar till matsäck. Så gick han ut i skogen.

– Hallå! ropade han. Var finns något äventyr för mig? Det är så tråkigt hemma för vår snälla drottning har dött och kungen har gift om sig. Alla tror att den nya drottningen är en häxa. För några dagar sedan försvann prinsessan när hon var ute och plockade blommor. Många tror att drottningen har trollat bort henne. Drottningen vill att hennes egen dotter ska bli landets prinsessa.

Det började bli kväll och pojken hade ätit sin sista smörgås. Han var trött på att bara gå och gå. Han satte sig på en sten och funderade. Vad var det som prasslade bland kvistar och löv? Men pojken blev inte rädd för han satt och väntade på äventyret, som han var ute och letade efter.

Då kom det ett troll gående med en säck på ryggen. Det var trollet Storebror, den äldste av tre bröder. Han var ful som stryk. Det fulaste var hans långa, ludna öron som nästan släpade i marken.

– Klafs, klufs, pustade trollet.

– God kväll farbror, sa pojken.

Trollet stannade och flaxade med sina stora öron.

– Vad är du för en liten dvärg?

– Jag är ingen dvärg, jag är en pojke.

– En sån pojke, sa trollet. Det var rysligt så små öron du har. Titta på mina! Jag är säker på att prinsessan gifter sig med mig för mina vackra örons skull.

– Vad har farbror i säcken?

– Jag har säcken full med silverkorn och överst har jag en läcker orm till prinsessan.

– Vad är det för en prinsessa? frågade pojken.

– Det säger jag aldrig, sa trollet.

Trollet gick och pojken satt ensam kvar på stenen. Då kom det plötsligt ett nytt troll lunkande med en säck på ryggen. Det var trollet Mellanbror. Han var ful som stryk och det fulaste var hans långa, vårtiga haka.

– Klafs, klufs, pustade han.

– God kväll, farbror, sa pojken.

– Är du en tomte? frågade trollet, så satte han hakan i marken.

– Jag är ingen tomte, jag är en pojke.

– En sån pojke, sa trollet, det var en rysligt liten haka du har. Titta på min, jag är säker på att prinsessan gifter sig med mig bara för min vackra hakas skull.

Kapitel 4

– Vad har farbror i säcken?

– Jag har säcken full av guldorn och överst har jag en grön, skön groda till prinsessan.

– Vad är det för en prinsessa? frågade pojken.

– Det skulle du bra gärna vilja veta, sa trollet och stretade vidare.

Nu satt pojken ensam igen och det prasslade och pep mellan kvistar och löv. Då kom ännu ett troll lunkande med en säck på ryggen. Det var trollet Lillebror. Han var ful som stryk och det fulaste var hans långa, finniga näsa.

– Klafs, klufs, pustade trollet.

– God kväll, farbror, sa pojken.

– Så liten pyssling, sa trollet, det var en rysligt liten näsa du har. Titta på min! Jag är säker på att prinsessan gifter sig med mig bara för min vackra näsas skull.

– Vad har farbror i säcken?

– Jag har säcken full av ädelstenar och överst har jag en fet, läcker padda till prinsessan.

– Vad är det för en prinsessa?

– Det kan du aldrig gissa, sa trollet och stretade vidare.

Nu satt pojken ensam igen. Han satt och tänkte:

– Äventyr! Det här kanske är början. Jag följer efter trollen.

Så smög han efter så försiktigt han kunde. Längst inne i mörka skogen låg trollens hus.

Det var ett stort, grått berg. Inne i berget satt prinsessan fången. Det fanns en enda fönsterglugg med galler. Genom gallret kunde prinsessan se en stjärna.

Här satt prinsessan. På ett bord låg det trollmat. Det var gyttjesoppa med grodben. Det var grillade fladdermusöron och giftig bolmörtsgröt. Prinsessan ville hellre dö än smaka på sådan mat. Prinsessan vågade inte tala högt, men viskade till stjärnan:

– Kommer inte älvorna snart?

Just då kom älvorna insvävande genom fönstret. De gav prinsessan bär och frukter att äta, och så tog de bort den otäcka trollmaten. Sedan sa de adjö och svävade bort. Då knarrade det i dörren och gamla trollmor flaxade in. Hon var ful som stryk, hon hade öron som Storebror, haka som Mellanbror och näsa som Lillebror.

– En sån otäck frisk luft. Jag måste hålla för näsan. Du måste stänga fönstret. Nej, en sådan duktig flicka som ätit upp all kalasmaten. Nu blir det ett trevligt oväder i morgon, sa trollmor.

Plötsligt knackade det på porten. DUNK!

– Det låter som Storebror, sa trollmor och så gick hon och öppnade. Storebror steg in och visade sin säck.

– Här är något gott till prinsessan att snaska på, sa han och räckte fram sin snok.

Då knackade det på porten. DUNK, DUNK!

– Det låter som Mellanbror, sa trollmor och så gick hon och öppnade. Mellanbror steg in och visade upp sin säck.

– Här är något gott till prinsessan att snaska på, sa han och räckte fram sin groda. Då knackade det på porten igen. DUNK, DUNK, DUNK!

Kapitel 4

– Det låter som Lillebror, sa trollmor och så gick hon och öppnade. Lillebror steg in och visade upp sin säck.

– Här är något gott till prinsessan, sa han och så räckte han fram paddan.

Prinsessan var tvungen att tacka och ta emot, men hon var mycket förtvivlad. Trollmor var däremot glad och stolt över sina söner och hon sa till dem:

– Det finns bara en sak som vi troll behöver vara rädda för.

– Vad är det? frågade Storebror.

– Jo, det är en trollformel som kan fördärva oss och jag mår alltid illa när jag läser den:

Kom friska vindar och vädra ut
långöra, väldig haka och stornäsa.

Kom västanväder och sopa bort
trollden från gråa berget!

– Usch, jag känner mig riktigt sjuk, men det går över. Egentligen är det inget farligt.

Det beror på vem som läser formeln.

– Vem ska läsa den, för att den ska bli farligt då? frågade Mellanbror.

– Jo, en pojke som varken är rädd för troll eller mörker.

– Oj då, sa Storebror, jag mötte en sådan pojke i skogen i kväll.

– Jag med, sa Mellanbror, han var inte rädd för troll.

– Och inte för mörker, sa Lillebror.

– Men han kan ju inte trollformeln, sa trollmor. Prinsessan satt och grät och ropade:

– Jag vill hem!

– Du kommer aldrig hem mer. Där hemma i kungariket har min syster blivit drottning och hon är lika mycket troll som jag. Det är hon som har skickat hit dig och nu ska hennes trollunge bli prinsessa och ärva riket.

Så grep hon prinsessan hårt i armen och drog henne med sig.

– In i kammaren med dig!

Just då hände något oväntat! Det hördes en röst från andra sidan av fönstret, en pojkröst. Trollmor och sönerna blev som förstenade!

Kom friska vindar och vädra ut
långöra, väldig haka och stornäsa.

Kom västanväder och sopa bort
trollden från gråa berget!

Och de friska vindarna kom och tog trollden med sig. Strax därefter befriade pojken prinsessan. Nu behövde hon inte vara rädd längre och pojken hade fått uppleva ett riktigt äventyr!

Hemma i kungariket var det bedrövligt. Den nya drottningen hade bestämt att hennes dotter skulle ärva riket och bli den nya prinsessan. Men just som man skulle sätta prinsesskronan på huvudet på den nya prinsessan, kom det en massa människor och vagnar på stora landsvägen in i staden. Människorna gick fram till slottet. Vagnarna var lastade med silver, guld och ädelstenar. I en vagn satt pojken och den riktiga prinsessan.

Kapitel 4

Folket började hurra och pojken sa:

– Jag har varit på äventyr och nu kommer jag hem med prinsessan! Drottningen är en riktig häxa och syster till trollmor i gråa berget. Och hennes dotter är en riktig trollunge.

I detsamma hände något märkvärdigt. Drottningen och hennes dotter ändrade utseende. Båda hade fått ludna öron, långa hakor och näsorna hade blivit stora och fula. De flaxade omkring. Kungen och hovfolket blev så förskräckta att de kröp under stolar och bord. Det var riktigt hemskt! Den ende som inte var rädd var pojken.

Han visste vad han skulle säga:

Kom friska vindar och vädra ut
långöra, väldig haka ...

Och vinden kom och blåste bort trollen. Människorna runt omkring hurrade och skrattade. Kungen tog prinsessan i famn och skrattade och grät av glädje. Sen tog han pojken i famn.

– Ja, ett riktigt äventyr, sa kungen, ska ha ett fint slut. Du ska få prinsessan till lön och ärva riket efter mig. Du är varken rädd för troll eller mörker. Du blir en bra kung.

Pojken tackade och gjorde vad han tyckte passade bäst. Han kysste kungen på hand och prinsessan på mun. Och allt folket jublade.

Kapitel 5

GRODPRINSEN

Det var en gång en kung som bodde i ett stort slott. Kungen hade en vacker drottning och tre söta döttrar. Allra sötast var den yngsta prinsessan.

När hon föddes hade hon fått en guldkula av den goda féen. Kulan skulle ge prinsessan lycka och hon var mycket rädd om den. En dag lekte prinsessan ute i slottets park. Hon kastade sin kula högt upp i luften och fångade den igen. En gång när hon kastat väldigt högt kunde hon inte fånga kulan utan den ramlade ner i en brunn som fanns i parken.

Med ett stort plums försvann den ner i den djupa vattnet.

Så ledsen prinsessan blev. Hon började gråta och snyftade så högt att fåglarna slutade sjunga och undrade vad som hänt.

Då hörde prinsessan någon som ropade. Lilla söta prinsessa varför gråter du så?

Prinsessan kunde först inte se vem det var som ropade, men sedan upptäckte hon att det var en stor grön groda som satt på ett av brunnens trappsteg.

”Jag har tappat min guldkula i brunnen och nu blir jag olycklig hela mitt liv”, snyftade prinsessan och brunnen är så djup så ingen kan hitta kulan igen.

Var inte så ledsen prinsessa, kväkte grodan.

Jag kan säkert hitta din kula men då vill jag ha en belöning.

Du får allt vad du vill ropade prinsessan och slutade gråta. Du får mina kläder, mina smycken och alla mina leksaker. Ja, till och med min guldkrona får du.

Grodan skakade på huvudet. ”Nej, ingenting av det vill jag ha.”

Vad ska jag då kunna ge dig? syftade prinsessan.

Du ska bli min vän och låta mig bo hos dig. Låta mig äta på din tallrik och sova hos dig i din säng”, svarade grodan.

Ja, ja, ropade prinsessan. Du får allt vad du vill, om du hämtar min guldkula.

Grodan dök ner i brunnen och var borta länge. Under tiden tänkte prinsessan för sig själv. En ful äcklig groda kan man väl inte ha till vän och låta sova i sin säng.

Usch, att den skulle äta min mat på min tallrik!

Får jag bara tillbaks kulan springer jag min väg och grodan får vara kvar här i brunnen.

När grodan kom upp med kulan tog prinsessan den och sprang sin väg utan att ens tacka grodan.

”Vänta på mig.” ”Du springer för fort”, ropade grodan, men prinsessan låtsades inte höra utan sprang hela vägen hem till slottet utan att vända sig om.

Dagarna gick och prinsessan glömde bort grodan.

En dag när de åt middag bultade någon på dörren. Vem kan det vara frågade kungen och bad den yngsta prinsessan att gå och öppna.

Kapitel 5

När prinsessan öppnade dörren var det grodan som satt utanför. Släpp in mig nu, sa grodan. Du har ju lovat.

Prinsessan smällde igen dörren och gick tillbaka till bordet.

Va konstigt sa kungen. Var det ingen utanför dörren?

Jo, sa prinsessan, men det var bara en groda. En groda? Vad ville han? ropade kungen överraskad.

Prinsessan blev tvungen att berätta allt som hade hänt och när hon slutat sa kungen strängt. "En prinsessa måste alltid hålla det hon lovat." Hämta genast grodan och be honom om förlåt.

Grodan fick äta på prinsessans tallrik och åt upp allting. Det gjorde ingenting, tänkte prinsessan, för med den där otäcka grodan på bordet kan jag inte äta ens den minsta smula. Grodan tyckte extra mycket om ärtor, som han ordnade i rader bredvid tallriken innan han åt upp dem. Då kan man lätt räkna hur många man äter, sa han.

Grodan följde sedan efter prinsessan hela dagen och gjorde allting precis som hon.

När det blev kväll gick prinsessan och la sig i sin säng. Till grodan sa hon Du får ligga i docksängen. Sedan vände hon sig om på andra sidan och somnade.

Grodan ville inte ligga i docksängen.

Han hoppade i stället upp i prinsessans säng och la sig tätt, tätt bredvid hennes kind. Då vaknade prinsessan och blev så arg på grodan att hon kastade honom i väggen.

Gissa om prinsessan blev förvånad när grodan då förvandlades till en prins!

Prinsen kramade prinsessan och berättade att det varit en ond fe, som hade trollat honom till en groda.

Prinsen fick bo i slottet och han och prinsessan tyckte mer och mer om varandra. När de blivit vuxna ställde kungen till med bröllop och de levde sedan lyckliga tills de blev riktigt gamla och de fick ett helt dussin söta prinsar och prinsessor, lika många av varje sort.